

Záchranná akce č. 3 – Jiříčka (22.6. – 12.7.2014)

V neděli 22.6.2014 někdo přinesl na Policejní stanici v Kaznějově malé ptáče vypadlé z hnízda. Následně byla kontaktována Záchranná stanice Plzeň a vedoucí, K. Makoň, zařídil jeho vyzvednutí = já a manžel. Lehce ochmýřené ptáče bylo v maličké úzké krabičce od sušenek a bez víčka. Stejně nehrozilo, že by se mládě dostalo ven. Jednalo se o maličkou Jiříčku. Na údajném místě nálezu ptáčete (u zdi samoobsluhy) byla objevena ještě dvě mrtvá ptáčata. Při horním okraji zdi těsně pod střechou je kolonie několika hnízd. Vrátit mládě do některého bylo nereálné. Doma bylo umístěno do kontejnerku s víkem do jakéhosi provizorně zhotoveného hnízda. Mládě se jevílo velmi vitální, očividně hladové a taky hned z pinzety přijímalo potravu. K. Makoň odhadl stáří ptáčete cca na dva týdny. Krmit se musí často, u mě po 1 hodině po celý den, první dvě noci jsem vstala 1x. Potrava : drobný hmyz, malí cvrčci a mouční červíci ze zverimexu, také bílek z uvařeného vajíčka a naškrábané libové hovězí maso. Občas obalit ve vitamínech, podobně jako exotickým žábám.

Tak to je ono. Maličké, unavené, ospalé, ale pořádně **hladové**.

Den 1. u nás – 22.6. 2014

Den 3. – 24.6.2014.

Tak honem něco do zobáčku !

Baštím rychle !

Den 4. – 25.6. 2014

Peříčka na křídlech a ocásku viditelně poporostla.

Den 5. – 26.6.2014 – mám křídla !

Jen se koukněte.

Musím se pochlubit krásnými peříčky.

A taky je hezky urovnat.

Kde mám hlavu ?

Mám všechno a jsem v pohodě.

29.6.2014 – po týdnu u mě – velký pokrok !

Roste před očima.

4.7. 2014 – po čtrnácti dnech – strašně zvědavá a ještě víc legračně placatá. Peříčka do stran jako široká loď. Nechystá se spíš plavat než létat ? ☺

KUK !

4. 7. 2014 – poprvé mimo hnízdo - popolétává u země, nebo spíš běhá s roztaženými křídly ☺.

5. 7. 2014 - Tento 1.výlet mimo hnízdo skončil v manželově botě, kde se následně rozhodla spát.

11.7. 2014. Tak tohle je už výška ! Odvážila se na věšák a vydržela se rozhlížet skoro hodinu. Létá krásně, však cvičí několikrát denně.

Jiříčka je velmi krotká a z každého zkušebního letu se vrací ke mně. Jsem z toho smutná, vypouštění nebude lehké, bude-li nějaké, to závisí na ní. Všichni známi se mě ptají, jestli si ji nechci nechat, když je ochočená. Moje životní filozofie je taková, že každý živý tvor, a to včetně člověka, potřebuje ke spokojenému životu volnost. Já sama jsem si nikým nenechala život organizovat, nikdy jsem nebyla v žádném spolku či straně, jsem nepřizpůsobivá. Stejnou volnost má mít i ona. Nedá se říct, že jsem ji zachránila, protože po vypouštění na ni bude číhat plno jiných nebezpečí. Já jsem jí jen dala druhou šanci na plnohodnotný život, svobodu, volnost, pohled z výšky a ne z pár desítek centimetrů v klínce. Toleruji zoologické zahrady, pravda, jen některé, NESNÁŠÍM cirkusy a doslova šílím ze zvířat potupně oblečených do různých šatiček a podobných hadříků. Znásilněná a „zlomená“ zvířata.

Kořeny tohoto postoje jsou daleko v mém dětství. Babička mi často četla, když jsem to ještě já sama neuměla. Také baladickou báseň S. Čecha Vězeň na Bezdězi. V ní vězněnému králi Václavovi přinesli v kleci ptáka a on ho pustil s tím, že on nebude žaláříkem. Pro ty, které to zajímá, přidávám jako poslední stranu báseň v plném znění. Ostatní se s ní nemusejí zdržovat. Já jsem si ji nechala tenkrát číst pořád dokola a děj mi běžel před očima jako film. Tenkrát jsem (v předškolním věku) uměla celou báseň (těžký text) nazpaměť, dnes ještě půlku určitě doslova, zbytek už nepřesně. Dodnes ale cítím tu moji dětskou radost z toho, co Václav udělal.

To je tedy odpověď všem, co se mě zeptali nebo ještě zeptají, proč jsem si ji nenechala. Není důležité, co chci já, ale co chce ten druhý, včetně zvířete. **Nastal den D :**

Sobota 12.7.2014 – po 3 týdnech u mně (ptáče odhadem cca 5 týdnů staré).

Krásný slunečný den už od rána. Takže – jdeme zkusit vypuštění ven. Šli jsme s velkými obavami.

Jiříčka byla na ruku zvyklá.

Ještě pohled z oka do oka.

Venku jsme očekávali, že bude delší dobu sedět na ruce či rameni. Překvapila nás. Bez váhání zatřepala křídly a nezamířila si to na strom či něco poblíž, ale rovnou vysoko, vysoko k obloze, kde kroužily jiné jiříčky. **Sebevědomá, silná, rovnocenná.** Žádné slzičky se nekonalý, jen radost z výsledku. Teď už je to jen na ní, má svobodu. Přejme jí tu nádhernou modrou volnost. Objala ji obloha bez mráčku. To je ona :

Vězeň na Bezdězi (Svatopluk Čech)

Zas v okně zadumán? Zas toužíš v dáli?
Kde myšlenky tvé toulají se, kde?
Nech přeludů jež v oblacích tě šálí a béř, co péče má ti skýtá zde.
Snils o doubravě pode hradem stinné, kde v šepot listí ptačí zpěv se line: nuž, ejhle!
Zde ti pro potěchu nesu do náručí tu sladkou píseň lesů.

Posupný Herman, na Bezdězi vládce,
tak vece královskému dítěti, sirotku Václavu, ježž Ota zrádce tam v nečestném chová zajetí.
Klec prostou s úsměškem mu v ruce klade, o jejíž stěny, snítky lesní mladé,
pták polapený bije křídlem sivým a něžnou hlavou s očkem úzkostlivým.

Hoch bledý klícku v ruce slabé jímá.
Ač na líci, již hebký věncí vlas, stín utrpení, churavosti dřímá, přec oko, na rty nutí klid a jas.
Ač nuzný šat mu halí útlé tělo, přec hrdě, důstojně pne dumné čelo a jeví moudrým okem, pevným
retem, že
předstihl duch léta časným vzletem.

Zas k oknu zašel. Obraz divných věků:
Jak obra skvostný, velkolepý šat, ovrouben sinou mlhou na daleku, kraj širošířý, dole rozepjat.
Tu v pestrý háv se pojí hvozdy, luhy, jím řek se vlní stříbrojasné stuhy,
tu na sta skromných vísek v houšti sadů, tu na pahorcích pyšné věže hradů

Kdož myslil by, tato krása všecka, ty širé nivy, dálné modro hor,
že údělem jsou nebohého děcka, jež na ně upírá svůj vlhký zor,
že srděčku, jež v nevoli tu nyje, vstříc nesčetné tam srdce toužně bije,
že chlapec tento bledý s nuzným šatem je sirotek po hrdém králi zlatém!

Tam v modru daleko se tají Praha - Ó, což se touhy peruť po ní pne!
Tam hýčkaly jej hebce v lůně blaha upřímné lásky lokty milostné:
Tam z očí mateřských ráj děcku kynul, tam otec na hrud' zářivou jej vinul,
tam sypal nejskvostnější prestol světa čarovné lesky v jeho dětská léta.

Vše zašlo, prchlo! - Mrtev otec milý - lesk, blaho, minuly jak zlatý sen -
i mateřské jej lokty opustily - teď v zajetí tu strádá samotén.
Zde záští jed mu v útlou duši kane, zde cizoty jen mráz kol něho vane,
zde cizinský jen hlahol v ucho zvučí a nepřátel pých tupí jej a mučí.

Zrak jeho těkal po daleké nivě,
pak v myšlenkách se do náručí smek na prostou klec, v níž schoulen úzkostlivě hlavinku chýlil háje
zpěváček.
Má ptáče s ním zde v tuhé vazbě strádat?
O zašlém štěstí teskné dumky spřádat?
Má vězni vězeň zpívat v žalné shodě nevole strasti, touhu po svobodě?

Ne, nikoli!
Útloučkým prstem hbitě klec otvírá a hledí dumavě, jak ptáče rozpíná ve slunném třpytě křídélka
volná, letíc k doubravě:
Pak s okem jasným, zvonivými slovy
klec prázdnu vrací strážci Hermanovi:
Syn Otakarův dar ti s díkem:
On můž být vězněm - nikdy žaláříkem!